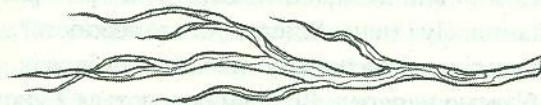


## РОЗДІЛ 1. НЕБАЖАНА ДИТИНА



*...маєток Денмірів, південне герцогство,  
2453 рік від часів Катаклізму*

У вас коли-небудь виникало відчуття, що ви — небажана дитина?

Я от знала про це чи не змалку. Але не поспішайте мене жаліти — я не потребую вашого співчуття. Я не вірила в богинь та богів, не вірила в Ісаю, яку прославляли священники королівства. З раннього дитинства я знала, що можу покладатися лише на себе, що жоден благородний лицар, чаклун або принц не прийде по мене, не порятує й не забере з цього мізерного маєтку, в якому я була вимушена зростати.

Змалку я знала, що єдиний, від кого можна чекати порятунку, — ти сам.

Мене звати Алріка. Алріка Кетріс, якщо бути точнішою. Хоча, правду кажучи, моє родове ім'я — Кетріс — не означало нічого. Це був марний, пустий звук. Навіть не милозвучний — просто купка рун, що склалися в коротке «кет-ріс». Родове ім'я батька, як ви могли здогадатися. На моє лихо, воно нічого не значило. Принаймні тоді, коли стояло поряд з іменем Денмір — герцогського роду, що

упродовж століть володарював південними землями Королівства.

Не дивно, що мене зневажали. Не дивно, що мою матір, племінницю герцога Арндора Денміра, відлучили від родини за те, що вона потайки одружилася з якимось там Кетрісом. Що такого міг дати простий офіцер Зігрід Кетріс сім'ї, що споконвіку правила південним герцогством з благословення Корони?

Отож-бо й воно.

Єдине, що він дав Денмірам, — це розбрат, чвари й страждання. Ну і мене. Відстежуєте залежність?..

Я ненавиділа свою родину, ненавиділа їх усіх... але ми трохи забігаємо наперед. Діти народжуються з чистим серцем і душею, що не здатна ненавидіти — цього нас вчить навколишній світ. Я теж колись була такою, чистою та найвною, нездатною уявити, як можна ненавидіти своїх батьків і як тато, який мав би оберігати тебе від усіх можливих прикросів, втік, наче останній боягуз, полишивши тебе одну проти цілого світу.

Добре, та й по всьому. Спробую ще раз, від самого початку. Отже, мене звали Алріка Кетріс, я донька леді Ксірани, племінниці герцога Денміра, та військового офіцера на службі Королівства, Зігріда Кетріса. Моє народження стало втіленням всього, що родина матінки ненавиділа в її шлюбі. По-перше, сам Зігрід Кетріс — звичайнісінький солдат, офіцер, яких в столиці було повно-повнісінько. Без видатного роду, без імені та значного прибутку. Парубок, який приглянувся юній племінниці герцога на одному з прийомів у Сивілії. Єдине, що він умів робити бездоганно, — це зачаровувати леді всіх можливих статусів — як серед знаті, так й серед простого народу. Зігрід був привабливий, мав добре підвшеного язика, здатний домовитись там, де зовнішність не спрацьовувала. Гадаю, саме так він став офіцером: через балаканину та вроджену харизму. А як іще син міського коваля міг дослужитися до такої посади у мирний час, коли Королівство не вело жодних війн? Хочу вірити,

що цей його шарм передався й мені — єдине, що було в цій людині хорошого.

Отже, юний офіцер звабив шляхетну леді — що може бути простішим? Всі ми чули такі історії: їх обожнюють як простолюдини, так і вельможі. Для перших — це історія, сповнена надії на краще життя, для других — повчальна байка про те, як учиняти не слід. Добре відомо, чим такі історії закінчуються: або офіцер виявляється принцом у вигнанні, або ж закохані помирають у любові та бідності.

Спробуйте вгадати, який з цих фіналів був у моїх батьків.

Зігрід Кетріс не був ані принцом, ані королем, ба навіть бароном у вигнанні. Він був звичайнісіньким сином коваля. А матінка була звичайнісінькою дурепою, що дозволила запудрити собі мізки й, уявляючи себе чи то мученицею, чи то героїнею однієї з улюблених книжок, гордовито покинула родинний маєток, щоб жити з нареченим в обшарпаній кімнаті, що її він винаймав у столиці.

Гаразд, можливо, я занадто різка. Можливо, я перебільшую, загострюючи всі можливі кути в цій історії. Однак знайте, що я пишу все це двадцять років по тому, знаючи, чим все закінчилось і що саме до цього призвело. Зараз я ненавиджу цих людей, хоч тоді вони здавалися мені чи не найкращими створіннями у світі. Тоді я страшенно любила свого батька, завзятого, завжди веселого офіцера з чорними кучерями й закрученими вусами, що лоскотали кожного разу, коли він цілував мене у щоку. Любила я й свою матір — у ті часи вона багато усміхалася, сміялася з його жартів і не шкодувала для мене ні обіймів, ні ласкавих слів. Поряд із батьком вона скидалася на тендітну принцесу ельфів з тонким, до прозорості світлим волоссям, блакитними очима й постаттю настільки витонченою, що здавалося, ніби вистачить одного подиху вітру, щоб вона здійнялася у повітря.

Я щиро любила своїх батьків, не підозрюючи, якими нікчемами вони були насправді. Безхребетні, м'якотілі — вони звикли уникати труднощів за будь-яку ціну. Мати не знала,

що таке справжні випробування, провівши безтурботне дитинство в герцогському маєтку з позолоченими блюдцями та м'якими андорськими подушками. Батько був такий самий, хоча й замість блюдець та подушок його оточували блискучі мечі та гомін солдат. Так само, як матінка звикла до легкого життя, він призвичаївся до того, що завжди доб'ється свого чи то усмішками, чи то балаканиною.

Перші кілька років після мого народження вони придумалися підтримувати ілюзію щастя, підгодовуючи його коханням та взаємною пристрастю. Окрім того, в них була я — красива, слухняна й тиха донечка, справжня втіха для батьків. Мамині блакитні очі та світле волосся, татів розум і кмітливість — чого ще можна було побажати? На жаль, якою б чарівною я не була, з часом життя далось знаки: пані Вдача почала відбирати запозичений успіх, поки її неблаганна сестра Доля зіштовхувала молоде подружжя з випробуваннями, і кожне наступне було гірше за попереднє.

Мої батьки не були тими, хто може опиратися забаганкам Долі.

Першим випробуванням стала нудьга: з часом красень Зігрід зник до красуні Ксірани, а красуня Ксірана — до свого чоловіка, красеня Зігріда. Наявність гарної доньки, яка раніше викликала заздрість у всіх довкола, перестала бути цікавою: до крихітки Алріки звикли як сусіди, так й інші городяни Сивілії. Згодом Ксірана та Зігрід усвідомили, що опинилися одні посеред невеличкої кімнати, яку можна було винайняти на офіцерську зарплатню, та ще й з шестирічною донькою на шії. Сумуючи за заможним життям, Ксірана почала витрачати гроші, купуючи собі дорогі тканини, замовляючи нові плаття й аксесуари. З огляду на це спочатку Зігрід влаштовував їй істерики, потім почав зраджувати й спускати всі гроші, які марнотратна дружина не встигла розтринькати, в гральних закладах разом з такими ж ледаркуватими солдатами й офіцерами.

Думаю, ви здогадалися, що сталося згодом.

Борги, борги й ще раз борги. Батько став позичати гроші у всіх підряд, не плануючи їх повертати. Коли ж прийшла розплата у вигляді лихварських вибивайл, Зігрід втік, залишивши нас з матінкою на самоті.

Досі пам'ятаю той день, коли до нашої зубожілої кімнати увірвалося четверо кремезних чоловіг, сподіваючись упіймати мого батька. Його, звісно, вже й слід прохолов: офіцер наживав п'ятами ще з чверть луни тому, не сказавши нам з матінкою й слова на прощання. Побачивши непроханих гостей, які легко вибили хиткі двері, Ксірана скрикнула, притиснувши мене до грудей. Чи то вона намагалася у такий спосіб мене захистити, чи то просто мною прикривалась — я досі не знаю, але вигляд ми мали жалюгідний: худа, мов тростина, жінка у тьмяній сукні — єдиній, що у неї лишилася, якої не захотів купляти жоден з лахмітників, — і я. Мала, нечесана, брудна восьмирічна дівчинка, одягнена в таке ж лахміття, як матір. Не уявляю, як нас тоді не згвалтували. Мабуть, ми мали такий нікчемний вигляд, що нами погребували.

Коли їхні важкі черевики застукотіли по підлозі, я втулилася в кістляве тіло матері, не в змозі дивитися. Тоді мені здалося, що це ступають не люди, а демони Безодні. Того дня вони обнищпорили всі закутки, зазирали під кожну дощечку й встромили носа у кожну шпарину, що тільки була в тій нещасній кімнаті. Забравши все, що в нас було, включно з білизною, казанками та якимись мізерними залишками їжі, чоловіги пішли.

Ми з мамою просиділи всю ніч, відчайдушно чіпляючись одна за одну, ковтаючи гіркі сльози ненависті.

— Чому вони прийшли до нас, матусю? Чому? — раз у раз запитувала я, смикаючи Ксірану за худі плечі.

Вона не відповідала, дивлячись перед собою порожніми очима. Гадаю, це був перший раз, коли вона поринула у так звану відчуженість, в якій опісля часто перебувала, відсторонюючись від мене і навколишнього світу.

Тоді я навіть уявити собі не могла, як сильно буду її за це ненавидіти.

Не пам'ятаю, скільки часу минуло від дня, коли до нас увірвалися збирачі боргів. Були це дні чи помахи... байдуже — скільки б часу не минуло, Ксірана здогадалася, що так не може тривати далі. Її чоловік не повернеться, він покинув нас напризволяще, а ті четверо здорованів винесли з кімнати всі жалюгідні дрібниці, що в нас залишались. Оскільки працювати племінниця герцога не вміла, вона допетрала, що було питанням днів, коли нас виженуть з кімнати через заборгованість, і що якоїсь миті її дочка — на диво здорова, хоч і схудла після прожитих у бідності років, — захворіє через нестачу сил, їжі й тепла.

Рішення взяти мене за руку і йти пішки з Сивілії до маєтку Денмірів було найсміливішим і найрозумнішим з усіх, що Ксірана Кетріс ухвалювала у своєму житті. Не скажу, що шлях був близький, а тим паче легкий: спочатку ми мусили переправитися на поромі через річку Септакорд, потім дошкандибати крізь Вайнорські гори до її рідної домівки. Не знаю, як ми не померли дорогою без їжі, грошей та охорони. Гадаю, нам став у пригоді нікчемний вигляд: розбійники бачили, що з нас нічого не витрясти, а доброзичливі селяни просто жаліли.

Одного ранку, коли було настільки холодно, що я цокотіла зубами й час від часу притискала до себе кінцівки, щоб бодай трохи зігрітись, ми зупинилися перед високою кам'яною стіною, за якою майоріла кам'яна цитадель.

#### *Маєток Денмірів.*

— Мені страшно, — повідомила я, притуляючись до матері тремтячим тулубом.

Як завжди, Ксірана не відповіла — тоді вона мало зі мною говорила, через що я почувалася пустим місцем. Наче привид, якого ніхто не бачить і не чує. Певної миті мені навіть здалося, що я справді померла: що, як увесь цей час мене просто не було поряд? Можливо, саме тому батько пішов з сім'ї, а мати стала такою мовчазною й від-

стороненою. Але якщо я справді примара, то як тоді люди, які давали нам прихисток вночі та ділилися їжею, могли мене бачити й намагалися зі мною заговорити?..

Ні, щось тут не складалося.

— Хто там?! — гаркнули зі сторожки, змусивши підскочити на місці від несподіванки, — я й не знала, що на мурі весь цей час хтось перебував.

— Ваша леді Ксірана! — гукнула матір, дозволивши мені вперше за бозна-скільки часу почути її ламкий голос. — Негайно відчиняйте!!!

— Герцог казав, що він тебе вигнав!

— Зі мною донька — його двоюрідна онука! — відповіла Ксірана, піднявши мою руку догори так, наче я була лялькою. — Якщо він нас прожене, її смерть буде на його совісті!

Ось чим я була для неї — приманка, якою можна розчулити дядька, що відрікся від племінниці після шлюбу з безіменним офіцером.

Всього лише приманка.

— Заходь! — крикнув солдат через деякий час. — Герцог хоче побачити свою онуку.

Двері у воротах відчинилися. Ксірана впевнено увійшла, тягнучи мене за собою. На території маєтку нас зустрів слуга, бо герцогу не личило особисто стрічати пропашу племінницю. Чоловік у блискучій зеленій лівреї, що мала вигляд набагато кращий, ніж лахміття, в яке ми були вдягнені, провів нас до будинку.

Першим, що мене вразило, коли ми опинилися у вестибюлі, була суцільна деревина: на стелі, підлозі й стінах, на сходах і меблях — абсолютно все, куди не глянь, було викладено з лакованих панелей і темно-коричневих дощечок. Величезний канделябр звисав зі стелі й кидав теплі жовті відблиски, надаючи стінам медового відтінку.

Прекраснішого місця мені ще не доводилось бачити.

Ігноруючи цю неймовірну розкіш, слуга в лівреї байдуже проминув круглий стіл, посеред якого стояла кришталева